

opusdei.org

Carta del prelat (novembre de 2016)

La cloenda de l'Any de la Misericòrdia centra la carta del Prelat. Mons. Echevarría suggereix que, com a fruit d'aquest temps, puguem "acollir-nos personalment a la misericòrdia de Déu, i així acollir els altres: viure girats vers ells".

04/11/2016

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Ha passat ja gairebé un any des que el Sant Pare obria la Porta Santa, primer al cor d'Àfrica i després a la basílica de Sant Pere. Mentre s'acosta el final d'aquest Any Jubilar, que conclourà en la solemnitat de Jesucrist Rei de l'Univers, el 20 d'aquest mes, venen a la nostra memòria els esdeveniments que han tingut lloc arreu del món; els més importants, sens dubte, han esdevingut en la intimitat de cadascú amb el Senyor. Tan sols Déu coneix quantes persones s'han reconciliat amb Ell, potser després de molts anys d'allunyament o de tebiesa.

Al llarg d'aquests mesos, hem procurat redescobrir el misteri de l'Amor de Déu, que s'amaga en el si de l'Església. Veritablement, la misericòrdia divina omple tota la terra, com les aigües cobreixen la immensa extensió dels oceans; i l'hem repassada a la Sagrada Escripura -en els profetes i en els

salms, sobretot en l'Evangeli-, en la litúrgia, en la pietat popular... L'hem advertida també en la nostra vida: n'hi ha prou amb un cop d'ull a la pròpia existència per redescobrir, meravellats, la proximitat amb què el Senyor ens ha tractat i ens tracta, des que ens va incorporar a l'Església mitjançant el baptisme, i fins i tot abans.

Jesucrist ens ha deixat un ensenyament clar en el capítol 15 de l'Evangeli de sant Lluç. S'hi recullen tres paràboles sobre la misericòrdia divina: la de l'ovella perduda, la de la moneda que s'havia extraviat i la del fill pròdig. I comenta sant Ambrosi: «Qui són aquest pare, aquest pastor i aquesta dona? Per ventura no representen Déu Pare, el Crist i l'Església? Crist et porta sobre les espatlles, et cerca l'Església i et rep el Pare. Un, perquè és Pastor, no cessa de sostenir-te; l'altra, com a Mare, t'acull i sense parar et busca; i llavors

el Pare torna a vestir-te. El primer, per obra de la seva misericòrdia; la segona, tenint-ne cura; i el tercer, reconciliant-te amb Ell» [1].

Aquests mesos ens han ajudat a revitalitzar el nostre amor envers Déu i els altres, precisament allà on pogués haver-se quedat una mica debilitat. Potser descobrim que són encara molts els plecs de l'ànima en els quals ens manca aquesta faceta; i això no ens ha d'estranyar, perquè la crida a ser "compassius com el Pare" és una invitació per a tota la vida.

La cloenda de l'Any Sant no suposa, doncs, un punt d'arribada per passar a una altra cosa, sinó un punt de partida per a caminar amb il·lusió renovada pel camí del nostre progressar cristià. Des del baptisme, tots els cristians tenim el sacerdoci comú, que ens mena a exercir la misericòrdia amb un sentit profund de la filiació divina. Sant Josepmaria

va insistir que *cal veure, en tots, germans a qui devem un amor sincer i un servei desinteressat* [2].

Aquest és el missatge del Papa, poques setmanes abans de clausurar aquest any de gràcies especials. «**No n'hi ha prou amb adquirir experiència de la misericòrdia de Déu en la pròpia vida; cal que en qualsevol qui la rep esdevingui també signe i instrument per als altres. La misericòrdia, a més, no està reservada només per a moments particulars, sinó que abraça tota la nostra experiència quotidiana**» [3].

Per això em demano, i us animo a preguntar-vos: Què ha quedat en nosaltres a la volta de l'Any sant? Ens hem amarat més de la convicció que Déu ens mira com un Pare *ple de tendresa, d'infinit amor*? [4] En la convivència diària, en la vida familiar, en el treball professional, en l'apostolat, en les visites als

pobres i en l'ajuda a qui pateix, s'hi troba més present aquest Amor de Déu, manifestat en Crist? Mantenim desperta l'esperança que, malgrat els nostres errors, el Senyor vol que ens comportem com a millors transmissors de la seva misericòrdia? Molt oportú resulta que, com la nostra Mare la Verge Maria, meditem aquestes coses i les ponderem en el nostre cor.

Per seguir endavant, cada vegada amb pas més decidit, en aquesta direcció per on l'Esperit Sant impulsa l'Església, goso suggerir-vos dues línies que, en certa manera, resumeixen el camí recorregut durant aquests mesos i poden ajudar-nos a mantenir enceses en les nostres ànimes les llums d'aquest Any sant: acollir-nos personalment a la misericòrdia de Déu, i així acollir els altres: viure girats vers ells.

En primer lloc, acollir-nos a la misericòrdia de Déu: d'això depèn tot. Quan ens adonem que Déu mou les circumstàncies i tasques, impulsant-nos cap a Ell, la pietat i l'afany apostòlic creixen. Ens refugiem més fàcilment a les mans de Jesucrist, amb esportivitat en la lluita interior, amb desitjos renovats d'apropar moltes ànimes, amb una alegria que res ni ningú no ha de pertorbar.

L'Amor de Déu se'ns mostra exigent i serè alhora. Exigent, perquè Jesucrist va carregar sobre les espatlles la Creu i vol que el seguim per aquest camí, per a col·laborar amb Ell perquè els fruits de la redempció arribin a tothom; serè, perquè Jesús no desconeix les nostres limitacions, i ens orienta millor que la més comprensiva de les mares. No som nosaltres qui canviarem el món amb el nostre esforç: això ho accomplirà

Déu, capaç de transformar els cors de pedra en cors de carn.

El Senyor no exigeix que no ens equivoquem mai, sinó que ens aixequem sempre, sense quedar-nos lligats als nostres errors; que caminem per aquesta terra amb serenitat i confiança de fills.

Meditem sovint aquestes tendres paraules de sant Joan: *davant de Déu mantindrem en pau la nostra consciència. Perquè, encara que la consciència ens acusi, Déu és més gran que la nostra consciència i ell ho sap tot* [5]. La pau interior no pertany a qui pensa que tot ho fa bé, ni a qui es despreocupa d'estimar: sorgeix en la criatura que sempre, fins i tot quan cau, torna a les mans de Déu. Jesucrist no ha vingut a buscar els sans sinó els malalts [6], i s'acontenta amb un amor que es renova cada dia, tot i els entrebancs dels homes, perquè acudeixen als

sagraments com la font inesgotable de perdó.

La misericòrdia ens urgeix també acollir els altres, a girar-nos cap a ells; som capaços de transmetre-la si l'hem rebuda de Déu. Així, «després d'haver obtingut misericòrdia i abundància de justícia, el cristià es disposa a tenir compassió dels infeliços i a pregar pels altres pecadors. Es torna misericordiós fins i tot cap als seus enemics» [7]. Només la comprensió magnànima de Déu «és capaç de recuperar el bé perdut, de pagar amb el bé el mal comès i de generar noves forces de justícia i de santedat» [8].

No manquen ocasions en què el pes de la feina o de les dificultats podrien anestesiar una mica el cor, com les espines que ofeguen la bona llavor. Déu ens posa el cor en carn viva, perquè ens inclinem als altres, no només davant els problemes o les

tragèdies, sinó també en la multitud de petites coses diàries, que requereixen un cor atent, que treu rellevància a allò que realment no la té, i que s'esforça per donar-la a allò que veritablement importa, però que potser passa inadvertit. Déu no ens convoca només a conviure amb els altres, sinó a viure per als altres. Ens reclama una ***caritat afectuosa, que sàpiga acollir tots amb un sincer somriure*** [9].

Per això acudim sempre a la pregària, especialment quan pensem que una situació o una persona ens supera, per confiar llavors al Senyor els obstacles que trobem en el nostre camí. Preguem-li que ens ajudi a superar-los, a no concedir-los massa importància. Demanem-li que ens concedeixi un amor a la mesura del seu, per intercessió de Santa Maria, *Mater Misericordiae*.

En el viatge apostòlic a Polònia, el Papa parlava de l'Evangelí com el **«llibre viu de la misericòrdia de Déu»**. Aquest llibre, deia, **«encara té pàgines en blanc al final: és un llibre obert, que estem cridats a escriure amb el mateix estil, és a dir, realitzant obres de misericòrdia»** [10]. I conclouia: **«cada un de nosaltres guarda al cor una pàgina personalíssima del llibre de la misericòrdia de Déu»** [11].

Omplim amb il·lusió les pàgines que Déu ens ha confiat a cada un, sense desanimar-nos pels borrons i taques que la nostra maldestra escriptura hagi causat. Per la clemència de Déu, l'Esperit es fa present en les nostres misèries, perquè quan sóc feble és quan sóc realment fort [12]; ens enfortim amb la gràcia de Crist i així podem transmetre allò que hem rebut.

En aquest servei atent als altres, no oblidem —particularment el dia 2, i

durant tot el mes— aquesta obra de misericòrdia discreta i tan agradable als ulls de Déu: la pregària pels difunts. Suplico al Senyor, per a cadascun i cadascuna, la gràcia de practicar la comunió dels sants amb tots: amb els necessitats dels nostres sufragis, amb aquells que gaudeixen ja de la benaurança celestial, i amb aquells que encara peregrinem aquí baix, començant pel Papa i els seus col·laboradors, fins a comprendre en la nostra pregària tots els homes i dones, especialment els més indigents d'aquesta unió.

No puc acabar sense agrair a Déu la recent ordenació de diaques de la Prelatura: demanem per ells i pels ministres sagrats del món sencer. Alhora, renovo la meva gratitud pels fruits del viatge pastoral que vaig fer fa dues setmanes a la nova circumscripció de Finlàndia i Estònia. Preguem per l'Església en aquests països i en els altres del nord

d'Europa. M'agradaria explicar-vos amb detall la il·lusió de sant Josepmaria —i també l'estimadíssim beat Àlvar— per la implantació de l'Obra en aquestes terres. Us convido a que ho considereu en les estones d'oració davant del Sagrari. I que s'alci la nostra gratitud més sincera al Cel, per l'aniversari de l'erecció de l'Obra com a prelatura personal.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de novembre del 2016

.....

[1] Sant Ambrosi , Tractat sobre l'Evangelí de sant Lluc VII, 208 (*PL* 15, 1755).

[2] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 29.

[3] Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 12-X-2016.

[4] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 331.

[5] 1Jn 3, 19-20.

[6] Cfr. *Mt* 9, 13.

[7] Sant Cromaci d'Aquileia, Sermó 41, 5, sobre les benaurances (CCL IX A, 177).

[8] Beat Pau VI, Manuscrit inèdit, en Istituto Paolo VI, *Notiziario* 71 [2016], 7-8 (publicat també a *L'Osservatore Romano*, setembre de 2016).

[9] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 282.

[10] Papa Francesc, homilia, 30-VII-2016.

[11] *Ibid.*

[12] 2 *Cor* 12, 10

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-novembre-del-2016/](https://opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-novembre-del-2016/) (03/04/2026)